

Apen og krokodillen

- Et eventyr fra Sri Lanka

Det var en gang,
langt inne i en
jungel på Sri
Lanka.

I jungelen var det
mange trær og
mellan trærne
rant det en bred
elv.

Her bodde det en
apeunge sammen
med mammaen
sin.

Han var söt, liten
og brun med to
svære ører og et
stort hjerte.

Hver dag klatret
apeungen oppover
trestammene.

Han slang seg fra
tre til tre, helt til
han kom til elven.

Da sklei han ned
trestammen og
satte seg ved
elvekanten, helt
alene.

Apeungen hadde
ingen venner.

De andre dyrene
ville ikke leke med
ham.

De var mye eldre
og løp raskere enn
ham, så apeungen
klarte ikke å ta dem
igjen.

Om kveldene dro han hjem til mammaen sin og la seg i fanget hennes. «Jeg har ingen venner å leke med,» pleide han å si. «Ikke vær lei deg barnet mitt.

Når du blir stor, kommer du til å få deg mange venner,» svarte mammaen. «Men jeg vil ha venner nå!» sa apeungen.

«Jeg er din venn,» svarte mammaen. «Zzzz» ... og apeungen sovnet.

En dag da
apeungen var ved
elven, så han
plutselig to svære
runde øyne som
stakk opp fra
vannet.

Øynene svømte
nærmere og
nærmere.

Plutselig var det et svært hode som stakk opp og sprutet masse vann på apeungen, slik at han ble klissvåt.

Det var et svært dyr med lang grønn snute, skarpe tenner og lang hale som kom opp av vannet.

«Hjem er du?» spurte apeungen mens han rista av seg vannet. «Eh ... jeg ... jeg er en krokodille,» svarte dyret.
«Og jeg er en ape. Skal vi være venner? Bestevenner?» spurte apeungen.
«Venner, eh hva er det?» spurte krokodillen.
«Det betyr at vi skal leke sammen og ta vare på hverandre,» forklarte apen.
«Ok da, vi kan være venner, ehhh ... bestevenner,» svarte krokodillen.

Og så lekte de sammen:
Virre-virre-vapp, min venn har kommet
Virre-virre-vapp, hvor kom han fra
Virre-virre-vapp, han kom fra vannet
Virre-virre-vapp, det var da bra

Om kvelden
tok de farvel
og lovte
hverandre å
møtes dagen
etter.

Så løp apen hjem til mammaen sin og sa: «Jeg har fått en venn».

«Oi, så koselig», svarte mammaen glad.

«Han heter, han heter ... ko ... ko ...»

«Kattepus?» spurte mammaen.

«Nei,» svarte apeungen.

«Kanin?» spurte mammaen ivrig.

«Nei, svarte apeungen.

«Ku?» fortsatte mammaen.

«Nei, han heter ko, ko, kokodille!», sa apeungen

«KROKODILLE!» skrek apemammaen. «Krokodiller er farlige! De spiser andre dyr. De spiser aper! Du får ikke lov til å leke med krokodillen.»

Apeungen ble
kjempe lei seg.
Han hadde
nettopp fått seg
en venn.

Om kvelden, da
han hadde lagt
seg, klarte han
ikke å sove.
Plutselig kom han
på en idé:

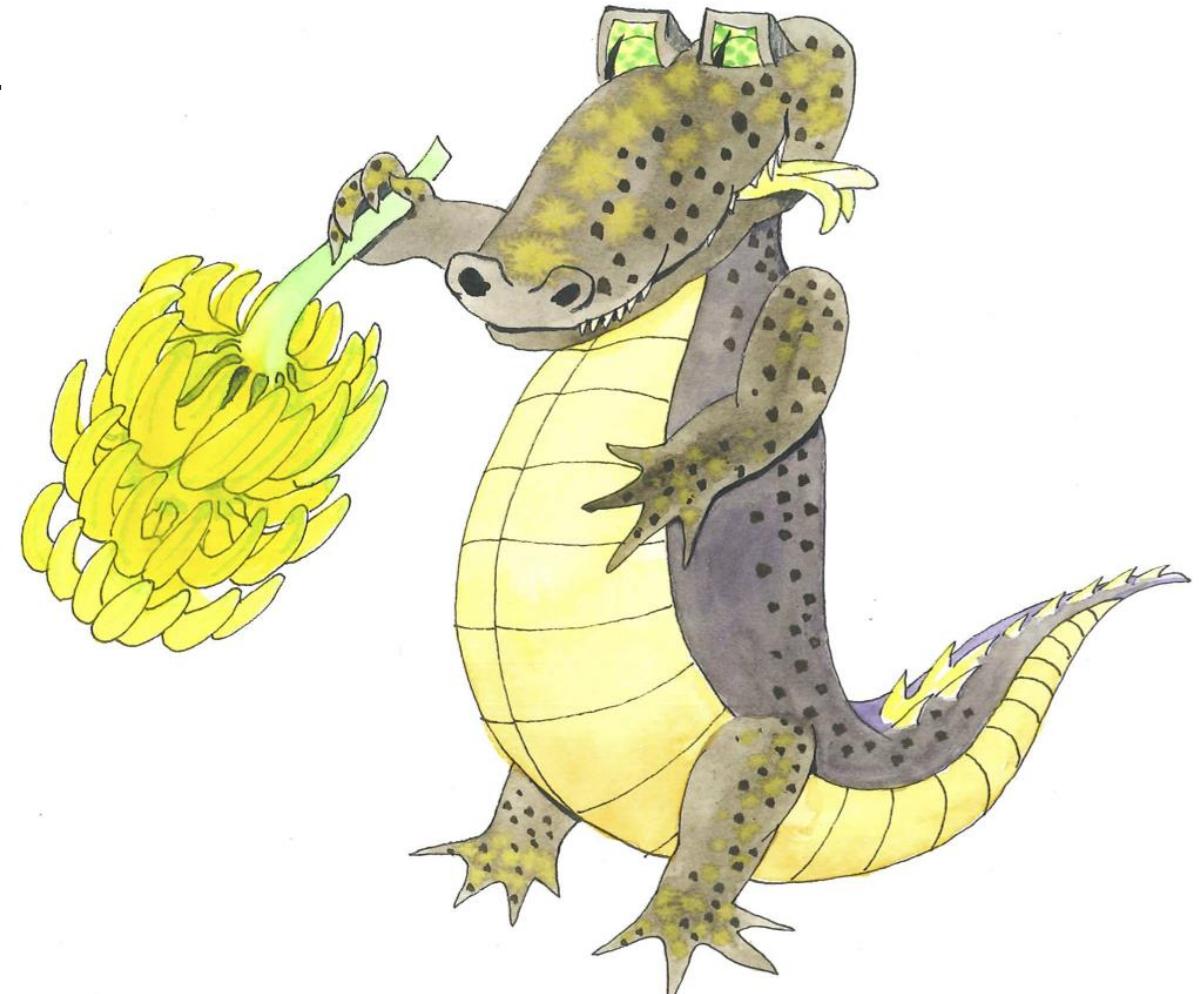

Dagen etter, plukka han
bananer og tok med seg
til krokodillen.

Apeungen ga bananene til krokodillen og sa: «Se,
her har du litt frukt. Det smaker kjempegodt.»
Krokodillen spiste litt av banan og sa «Eh ... ja,
kjempegodt.»

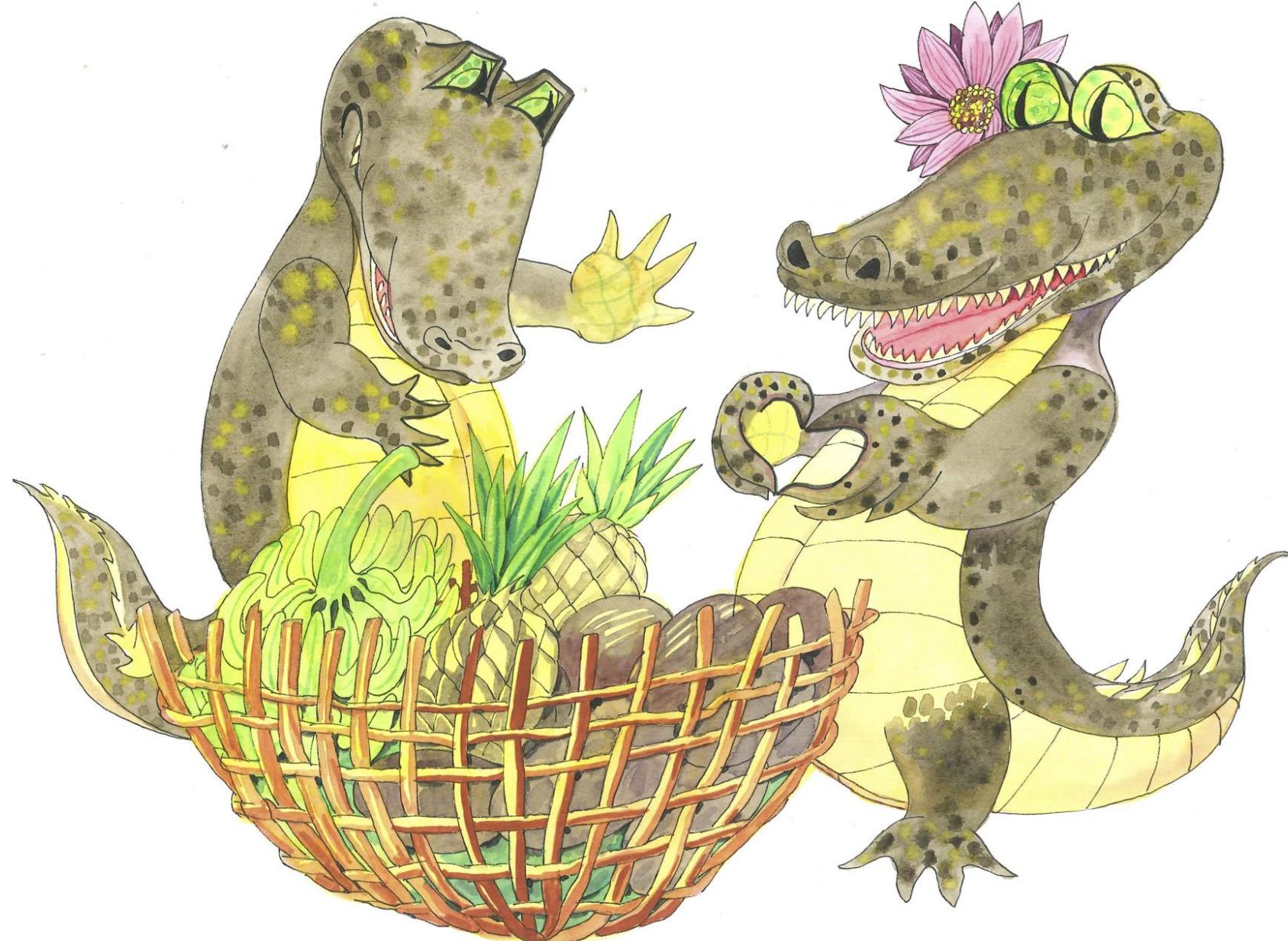
«Jeg skal hente frukt til deg hver dag,» sa
apeungen. «Men da må du love at du aldri mer
spiser andre dyr.»

«Eh ... ok da,» lovet krokodillen.

Hver dag, kom apeungen med et fruktfat til krokodillen, med alle mulig frukter, deilige frukter: bananer, ananas, kiwi, klementiner, mango. Så lekte de og hadde det kjempemoro sammen. Når det ble kveld dro apen hjem til mammaen sin, mens krokodillen satte fruktfatet på ryggen, svømte hjem til kona og delte frukten med henne.

En dag sa krokodillekona:
«Frukten smaker godt, men
det er noe som mangler.

Et apehjerte! Det hadde vært
så godt å spise et lite
apehjerte til frukten,» sa
krokodillekona og ba mannen
sin om å invitere apeungen
hjem til dem, så de kunne
spise hjertet hans. «Eh ...
Men han er min venn,» sa
krokodillemannen.

«En venn? Hva er det? Har
aldri hørt om det,» svarte
krokodillekona. «Har du
glemt at vi krokodiller spiser
dyr?» Hun ba mannen skynde
seg, for hun var
kjempesulten.

Krokodillen
svømte til apen
og inviterte ham
hjem til middag.

Apen ble
kjempeglad,
men så kom han
på en ting:

«Jeg kan jo ikke
svømme», sa
apeungen.
«Hvordan skal
jeg bli med deg
hjem?»

«Eh ... Du kan
sette deg på
ryggen min,» sa
krokodillen.

Det syntes apen
var en god ide.
Så han hoppa
opp på ryggen
til krokodillen,
og sammen dro
de hjem til
krokodillekona.

Da de nærmet seg huset til krokodillen, stod krokodillekona ved elvekanten, hun hadde på seg et kjøkkenforkle og holdt en stor gaffel i hånda, klar for å spise opp apeungen.

«Eh ... Du skjønner, kona mi hadde lyst på et apehjerte. Så jeg tok deg med hit slik at hun kunne spise deg opp,» sa krokodillen.

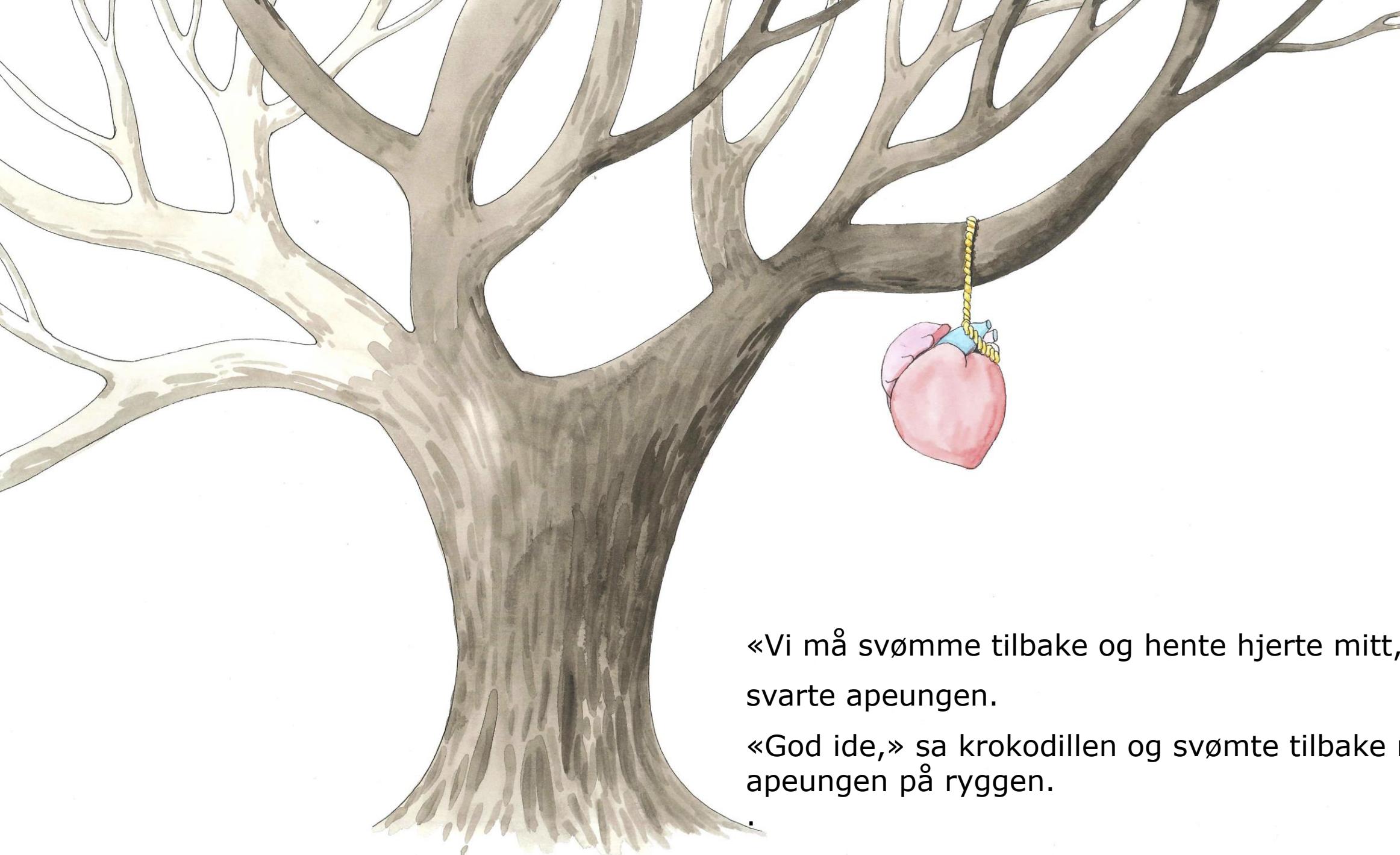
«Jeg har glemt
igjen hjertet
mitt,»

sa apen.

«Eh ... Hva
mener du?»

«Du skjønner
...» svarte apen.

«Hjertet mitt
hadde blitt vått,
så jeg tok det ut
og la det til tørk.

«Vi må svømme tilbake og hente hjerte mitt,»
svarte apeungen.

«God ide,» sa krokodillen og svømte tilbake med
apeungen på ryggen.

«Vi må svømme tilbake og hente hjerte mitt,»

svarte apeungen.

«God ide,» sa krokodillen og svømte tilbake med apeungen på ryggen.

Da de kom fram til det store treet, sa krokodillen til apen om at han måtte skynde seg.

Apeungen hoppet ned fra krokodillens rygg og klæret raskt opp i treet.

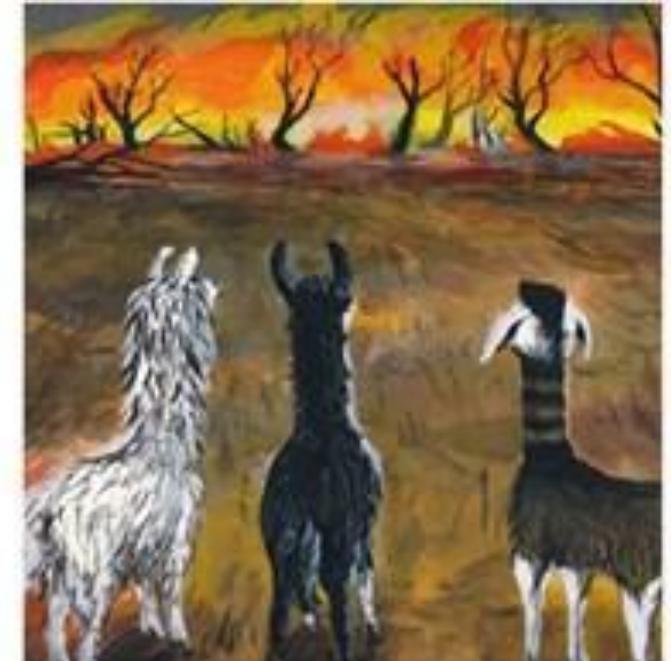
Dermed kunne ikke krokodillen få tak i ham lenger.

«Du er ikke min venn lenger,» sa apeungen og sprang hjem.

Han hoppet rett opp
i fanget til
mammaen sin og
lovte at han, fra da
av, skulle høre på
mammaen sin og
aldri mer bli venn
med en krokodille.

Snipp snapp snute,
så er eventyret ute.

Illustratør: Svetlana Voronkova

Se flere fortellinger på morsmal.no